

פרשת בלק (בחול"ל),
י"ב תמוז - חג הגאולה
שנת הקהל

ה'! תהא שנת עליון ופלאות!

עד מתי!?!?

גליון מיוחד לרגל

"היארציט הראשון"

תקות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיהי' ראב

מהדורה מיוחדת לרגל "היארציט הראשון" של הרב ראב, ויהיו דברים אלו לעילוי נשמתו

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ ה'מורה שיעור' לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר נזיקין - י"א

מחזור ל"ה || שנה ל"ב

סיום הלכות מקוואות וכל ספר טהרה - ספר היו"ד, והתחלת ספר היו"א - ספר נזיקין והלכות נזקי ממון
ביום ראשון פרשת בלק, י"א תמוז, ה' תשע"ז || ה' תהי' שנת עליון ופלאות || שנת הקהל

- שאז מתחילים לסכם את השנה היוצאת ומתכוננים להתחדשות
ומתאים ע"ז הביטוי "חדש בקרבי".

(גליון 368 ש"פ שופטים ה'תשע"ד)

- סיום ספר טהרה -

הקשר שבין מקוואות לזמני התשובה

א. את הלכות מקוואות שהם סיום של כל ספר טהרה לומדים
בזמני התשובה (אז למדו זאת בהתחלת חודש אלול - המו"ל).
ויש לומר שהקשר ברור:

- התחלת ספר נזיקין -

ב. כ"ק אד"ש מה"מ מאריך בפרטיות (בשיחת ש"פ שופטים ב'
אלול ה'תשמ"ט), שהתוכן וההוראה הכללית מספר נזיקין היא
עבודת התשובה ותיקון הפגמים והחסרונות שע"י עבודת התשובה
יתוסף עילוי גדול יותר ועד לעילוי שבאין ערוך והפיכת החובות
והעוונות לזכויות; וזלה"ק שם: "וע"כ צריך לומר שהכוונה הפנימית
בפגם וחסרון בתורה גופא (ש"האלקים אינה לידו" שיבוא למצב
כזה), היא - לבוא לעילוי גדול עוד יותר, העילוי דעבודת התשובה
("כפר"), שעל ידה מתמלא גם החסרון והפגם בעניני התומ"צ, כי,
התשובה היא למעלה מהתורה, ולכן על-ידה ממלאים כל הפגמים
שנעשו בעניני התומ"צ ("ונכפר להם") [ע"י גילוי י"ג מדות
הרחמים שבחודש אלול] עד שסוכ"ס נעשה גם אצלו העילוי שע"י
התומ"צ, ואדרבה, באופן נעלה יותר כמעלת בעלי תשובה על
צדיקים".

היינו שע"י עבודת התשובה [שסופה ב]חודש אלול מגיעים לעילוי
גדול ביותר, וע"י תשובה עילאה מאהבה הופכים הזדונות לזכויות
שמגיעים לדרגה הגבוהה ביותר שזוהי מעלת חודש אלול בו
התשובה היא מאהבת ה' - אני לדודי ודודי לי.

וענין זה מתבטא ביותר בזה שמתחילים את ספר נזיקין ולומדים
את רובו בזמן של תשובה ואהבת ה', ושם הספר נקרא "נזיקין" -
שגם מבטא את הפיכת הפגמים והחסרונות הרוחניים שהם
החטאים והעבירות ע"י התשובה ועד כדי העלאתם לזכויות

התוכן הרוחני של ספר טהרה והלכות מקוואות, כמ"ש הרמב"ם
בסיום ההלכה האחרונה: "המכוון ליבנו לטהר נפשו מטומאת
הנפשות שהם מחשבות האון ודעות הרעות, כיון שהסכים בליבו
לפרוש מאותן העצות והביא נפשו במי הדעת - טהור, והרי הוא
אומר "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם
ומכל גילוליתכם אטהר אתכם", השם ברחמיו הרבים מכל חטא ועון
ואשמה יטהרנו, אמן".

היינו שהתוכן והמשמעות המוסרית והרוחנית של הטהרה במקווה
היא טהרת הנפשות מהחטאים הרוחניים ועד"ז בראשית ספר
טהרה בכותרת מביא הרמב"ם הפסוק "לב טהור ברא לי אלקים,
ורוח נכון חדש בקרבי".

זאת אומרת שתוכן ענין המקווה הוא עבודת התשובה, כמ"ש
הרמב"ם בהלכות תשובה שעיקר התשובה היא בלב (שזה מש"כ
בפסוק דלעיל לב טהור).

ומתאים ביותר שלומדים זאת בזמן של תשובה שזהו מש"כ
בפסוק ורוח נכון חדש בקרבי, שהוא בזמן חודש אלול - (אז למדו
זאת בהתחלת חודש אלול, ויש לומר ש"בהשגחה פרטית" זה יצא
השנה בחודש תמוז שתמוז זה ר"ת 'זמני תשובה ממשמשים
ובאים' שזה התחלת 'זמן התשובה' - המו"ל)

– י"ב תמוז – חג הגאולה –

חגיגת י"ב – י"ג תמוז

ד. את הל' חגיגה [למדו בשנת תשע"ד] בימי חגיגת הגאולה י"ב – י"ג תמוז, שהם הימים שבהם חוגגים כלל ישראל ואפילו מי "אשר בשם ישראל יבונה", את הבשורה ואת הגאולה מן המיצר של דורנו, גאולת הרבי הקודם הרבי הרי"צ, שהביאה את החגיגה והשמחה הכי גדולה לעם ישראל בדורנו. ושע"כ ניתנה האפשרות והדחיפה שיוכלו להמשיך בעבודת המס"נ להפצת היהדות.

ויש לומר – שמדומז באותיות התאריך י"ב – י"ג: י"ב – יום בשורה; שבו נתבשר כ"ק הרבי הקודם שמשוחרר ויכול לחזור לעירו ולביתו (וגם י"ב רומז ליום ההולדת של הרבי הקודם (באנגלית): יום בירת' – Birth. ובאידיש: באָרן. ואפ"ל בלה"ק י"ב – יום בריאה).

וי"ג – יום גאולה. שבפועל היתה הגאולה בי"ג תמוז (כי בי"ב מבחינה טכנית ה' יום חופש ולא סודרו נירות השחרור ביום זה). ואפ"ל "חגיגה" נוטריקון – חג י"ג (או החג י"ג, או חג הי"ג).

ריקוד במחוג ועיגול

ה. ויש לומר שבמילה חגיגה עצמה, ובאותיות, מדומזת השמחה. כי "חג" מל' עיגול כמו חוגה או "חוג שמיים"; כי את השמחה עושים ומבטאים בריקוד ועיגול. (ויש לקשר את דברי הרב, עם כך שב"השגחה פרטית" זה השנה היארציט הראשון (!?) של הרב ע"ה, שבידוע היה יו"ר "מטה שירה וזמרה" שבמסגרת תפקידו היה מארגן ריקודי שמחה בבית רבינו שבבל – 770 ביומא דפגרא – המו"ל)

– שנת הקהל –

הקהל בחגיגה

ו. הקשר בין חגיגה למצות הקהל. (ב"השגחה פרטית" השנה היא "שנת הקהל" – המו"ל) ידוע כי את ההקהל עושים באופן של חגיגה ושמחה (דוקא בהתכנסות כל ישראל בעלי' לרגל בחג הסוכות).

וע"ד מ"ש הרמב"ם בפרק זה ע"ד שמייעת קריאת התורה של העם מהמלך, וז"ל: "חייבין להכין ליבם ולהקשיב אזנם לשמוע באימה ויראה וגילה ברעדה, כיום שניתנה בו בסניני". ונשאלת השאלה מה המקור ע"ז שצריך להיות בגילה ושמחה?

ואולי אפ"ל שמדומז בפס' של מצות הקהל בפר' וילך: "מקץ שבע שנים במועד שנת השמיטה בחג הסוכות", שהתורה מדגישה שקשור עם החגיגה והשמחה של סוכות (כי לכא' מצות ההקהל וקריאת התורה אינה קשורה בחגיגה של הסוכות, אלא באסיפת כל ישראל בבית המקדש, והתורה כאן מציינת שהדבר קשור עם חג הסוכות, כדי ללמדנו שיעשו גם את ההקהל מתוך חגיגה, גילה ושמחה! אבל יחד עם זה גם "ברעדה", כי זה קשור עם מצוות המלך (וכן במתן תורה).

וכנ"ל את החגיגה מבטאים בריקוד של שמחה, שהריקוד הוא בעיגול וחוגה. והעיגול מורה על הביטול והענווה והאחדות של כולם; כי לעיגול אין התחלה וסוף, אלא כולם בשווה ובביטול ואחדות וענווה, כי הביטול והענווה מביאים את האחדות והרגשת השוויון של כולם, שזה מביא את השמחה והחגיגה האמיתית, ע"י גילוי נקודת היהדות השווה בכולם.

וכפי שמביא שם כ"ק אד"ש מה"מ בענין זה שהנזיקין עצמם נהפכים לישועות, וזלה"ק: "כפי שדרשו חז"ל על הפסוק: "והי' אמונת עתיך חוסן ישועות גו'" – "ישועות זה סדר נזיקין".

הטעם הפשוט שסדר נזיקין נקרא "ישועות", הוא, [כלשון רש"י שם] לפי ש"מושיעו, מזהיר לפרוש מהיזק המתחייב בממון", או משום [כל' החדא"ג מהרש"א שם – בנוגע לנזקי שמים] "דבעי רחמי להושיע אותנו ולהצילנו מהם". היינו שהישועות הם הזירות וההבדלה מ"נזיקין", השלילה ד"נזיקין".

ויתירה מזה, מהלשון "ישועות זה סדר נזיקין", משמע, ש"סדר נזיקין" עצמו וכן לימודו הוא ענין של "ישועות".

וההסברה בזה – ע"פ האמור לעיל – שהכוונה הפנימית בענין הפגם והחסרון, "חובל ומזיק", היא שיתוסף עליו גדול יותר ע"י עבודת התשובה, ועד לעילוי שבאין ערוך, שהוא בבחינת "ישועות", כידוע בענין "כובע ישועה בראשו", ש"ישועה" מורה על "ירידת האור והשפע דש"ע נהורין", גילוי שלמעלה מסדר ההשתלשלות". עכ"ל ספר השיחות.

היינו שעבודת התשובה הופכת הנזיקין והפגמים והחטאים והחסרונות לישועות.

(גליון 369 ש"פ כי תבוא ה'תשע"ד)

– פרשת פינחס (באה"ק) –

חגיגת המועדים

ג. כפי שכתבנו בעבר, שבפרשת פינחס מדובר על הריבוי הכי גדול של הקרבנות: כל התמידין וכל המוספין שבכל ימי השנה ובכל החגים [וכפי שכתבנו שיש לריבוי הקרבנות קשר לפ' פינחס; שהוא הקריב עצמו בהקרבה של מסירות נפש למען ה' ועם ישראל].

והרי הלכות קרבן פסח וחגיגה, הן ההלכות הראשונות של ספר הקרבנות. ועל המועדים נאמר בפרשת פינחס לשון חגיגה. ואמנם בפרשת פינחס מדובר ע"ד חגיגת החג עם קרבנות הציבור המוספים, אבל יחד עם זה כל אחד שעלה לרגל הביא את קרבנות החגיגה שלו, שהן קרבן רא' וקרבן חגיגה ושלמי שמחה, כפי שכותב אותם הרמב"ם בהלכה הראשונה של הל' חגיגה, וז"ל: "שלוש מצות עשה נצטוו ישראל בכל רגל משלש רגלים, ואלו הן: הרא' וכו' והחגיגה, שנא': תחוג לה' אלקיך. והשמחה, שנא': ושמחת בחגך".

וענין החגיגה כתוב בפרשה בקשר לקרבנות המוספין כמ"פ: בקשר לפסח נאמר: "ובחמשה עשר יום לחודש הזה חג, שבעת ימים וגו'".

והלאה בקשר לחג הסוכות נאמר: "ובחמשה עשר יום לחודש השביעי מקרא קודש יהי' לכם וגו' וחגותם אותו חג לה' שבעת ימים". ואמנם כאן מדובר רק על דבר חגיגת החגים, ועל קרבנות הרא' והחגיגה והשמחה מדובר בפרשיות האחרות. אבל על כללות חגיגת החגים מדובר גם כאן בפרשתנו.

– והיה מחניך קדוש –

לרגל "היארצייט הראשון" (!?) של הרב ע"ה, הננו מביאים דברי שכתב הרב ע"ה לפני כמה שנים בדיוק בתקופה זו על עניין הצניעות שבידוע דיבר ועודד על עניין זה עד כדי מסירות נפש, וכן דיבר על כך בסמוך ממש לפטירתו הפתאומית, והננו בתקווה שדברים אלו שיצאו מהלב ייכנסו אל הלבבות – המו"ל

קנאות פנחס לצניעות ונגד הפריצות

ח. התחילו [בשנת תשס"ח] את הלכות תפלין ומזוזה וספר תורה ביום ו' ערש"ק בלק, ומסיימים ביום ב' פרשת פנחס, וביום ג' מתחילים ומסיימים את הלכות ציצית, והקשר של הלכות אלו לפרשת בלק ופנחס אפשר לומר:

בסיום פרשת בלק ובתחילת פרשת פנחס, מדובר על דבר קנאותו ומלחמתו של פינחס נגד ענין הזנות והיפך הצניעות שהיה בעם ישראל, ופינחס עשה ולחם לעצור זאת. וענין היפך הצניעות מתחיל מראיית העיניים וכמו שאומר רש"י על הפסוק בפרשת ציצית "וראתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם" ואומר רש"י "הלב והעיניים הם מרגלים לגוף, מסרסרים לו את העברות, העין רואה והלב חומד והגוף עושה את העבירות" היינו שהעבירה מתחילה מראיית העיניים את היפך הצניעות והפריצות.

וגם במעשה זמרי החטא והזנות היו בפרסום נגד העיניים כמו"ש בפסוק: והנה איש מבני ישראל בא ויקרב אל אחיו את המדינית לעיני משה ולעיני כל קהל עדת בני ישראל, והמה בוכים פתח אוהל מועד"ז. א. שהחטא היה בפריצות לעיני עדת בני ישראל.

וגם מש"נ "והמה בוכים וגו'" קשור בעיניים; שכל בכיה קשורה בדמעות העיניים [ואפ"ל "דמע" אותיות דם ע' – הדמעה היא הדם של העין, ואלו היו דמעות של כאב על מצבם. (ויש גם דמעות חיוביות ודמעות של שמחה וכמו שאומר אד"ש בשיחות דחודש אלול על מה שכתוב בהתחלת פרשת כי תצא (שחלה תמיד בחודש אלול) "ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים", שבפשוט הכוונה היא על אשת יפת תואר שבוכה ומתאוננת על מצבה ומשפחתה, אבל בספרים כתוב שקאי על הבכיה של תשובה - ירח ימים – דחודש אלול. ואומר אד"ש מה"מ שהבכיה אינה דווקא בכיה של צער, אלא יכולה להיות בכיה של שמחה – תשובה ומתוך שמחה:]

וכדי למנוע ולהזהר מעבירת הפריצות וראיית העיניים השלילית, באים המצוות הנ"ל כאות על הקשר על הקב"ה והקדושה שמזכירות ליהודי שלא יחטא, וכמו שאומר הרמב"ם בסיום הלכות מזוזה: "אמרו חכמים הראשונים כל מי שיש לו תפלין בראשו ובזרועו וציצית בבגדו ומזוזה בפתחו, מוחזק הוא שלא יחטא, שהרי יש לו מזכירים רבים והם הם המלאכים שמצילין אותו מלחטאו שנאמר: "חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם". בריך רחמנא דסייען.

[כך נדפס בספרי הרמב"ם הרגילים, למרות שבהרבה הלכות לא נדפס "ברוך רחמנא דסייען" או בסייעתא דשמיא, (גם לא בסיום הלכות תפלין או בסיום הלכות ס"ת) וגם לא כתוב לפני"ז שנשלמו הלכות מזוזה (כפי שמוצאים בכו"כ הלכות) ולכן נראה לאמר: בריך רחמנא דסייען – שמסייע להחליץ מן החטא.]

ומכיון שהזנות בא בגלל הפריצות שהתחילה בראיית העיניים שעברו על "לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", התיקון לזה שהביא פנחס, הוא ע"י צניעות ושמירת העיניים, והפעולות שעושים לחזק

והרגשת האחדות המלאה והשלימה קשורה בגילוי המשיח, שאז יהי' ההקהל השלם, כי תתגלה הנקודה היהודית והעצמית הפנימית שבכל יהודי המשותפת לכולם, שע"ז נאמר: "קהל גדול ישובו הנה", כי המשיח יגלה את הנקודה המשותפת והמאחדת של כל היהודים (הנקודה העצמית של הנשמה – יחידה שבנפש, שהיא ניצוץ מנשמתו של משיח – יחידה הכללית, ועל-ידי קשורים לעצומה"ה – יחידו של עולם). ואז תהי' השמחה וההגיגה הכי גדולה מכל הזמנים!

הקהל הביאת המשיח:

ז. וכמו שדיבר כ"ק אד"ש מה"מ בשיחת ה"הקהל" הראשונה שלו בליל א' דחג הסוכות ה'תשנ"א אחרי תפילת ערבית, (שאי פעם ראשונה אמר הרבי שיחה בליל סוכות אחרי תפילת ערבית, ואחרי זה עשה כך בכל הערבים של חג הסוכות ובכל השנים).

ואז אמר שענין ההקהל קשור בביאת המשיח, כמו שנאמר בתורה בברכת יעקב ליהודה בקשר למלך המשיח, בפרשת ויחי: "ולו יקחת עמים" – שהקהל ויקחת הם מאותו השורש, מל' אסיפת כולם, כמו שהמלך פעם בשבע שנים מקהיל את כל עם ישראל לבית המקדש, כך יהי' ההקהל הכי גדול שמלך המשיח יקהיל את כולם לארץ ישראל ולבית המקדש.

[ואפשר לשאול הרי שורש המילה הקהל הוא ק.ה.ל. וביקחת ק.ה.ת. וכנראה המענה, ע"פ דעת המדקדקים הראשונים שלשרש של ג' אותיות יש שרש של שתי אותיות, והאות השלישית משתנית, ולכן הם ענין אחד (כמו השורש פ.ר. שהאות השלישית נוספת בכל הא"ב – כמו לפרר ולפרק ולהפריד ולהפריש ולפרוץ ולפרוע וכו' וכו' שיש להם משמעות דומה וכמו"כ כאן קהל וקחת)].

ודא"ג אמר אז אד"ש מה"מ ששם הוצאת ספרי רבותינו נשיאנו נק' "קהת", ולא רק בגלל הר"ת קרני הוד תורה, אלא זה קשור עם הפס' הנ"ל "ולו יקחת עמים", שהפצת מעיינות פנימיות התורה מביאים את ביאת המשיח.

וכן הוסיף אז אד"ש מה"מ שרואים קשר להקהל ואחדות ישראל לביאת המשיח, מהפס' בסוף מגילת רות: "וישי הוליד את דוד", שיש"י ר"ת "יחד שבטי ישראל". שהאחדות מולידה את ביאת דוד מלכא משיחא, כן תהי' לנו! מי"ד מו"מ"ש נא"ו!

"תקות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך

א. ריבוי הקרבנות בפרשת פינחס ע"ד חגיגת כל המועדים.
ב. חגיגת חג האולתה י"ב – י"ג תמוז, חגיגת כל כלל ישראל!

(גליון 364 ש"פ מסעי ה'תשע"ד)

...

1. יהושע ב. חי. עיין ברש"י שפירוש "תקות" – "מלשון קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך והשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

זאת. ומצוות אלה, תפלין ומזוזה וספר תורה וציצית, קשורות עם ראיית העיניים החיובית והקדושה השומרות מן הפריצות והחטא.

לא תוכל להתעלם!

מפרשיות בלק ופנחס וכן בהלכות הנ"ל ברמב"ם אנו לומדים את גודל וחומר ענייני הקדושה והצניעות, וע"כ על כל אחד ואחת מאנשי"ש להשתדל בזה ככל יכולתו ולמעלה מיכולתו כי מדובר כנ"ל במגיפה ואש בווערת האוכלת הרבה מהקדושה, ואין לאף אחד הרשות והאפשרות להתעלם מכך ולשבת בחיבוק ידים.

ובפרט החוב בענין זה על רבני השכונה, לקרב ולהשפיע בדרכי נועם אבל בתוקף שכולם יתעוררו לשפר המצב.

ומכיון ש"ואשימם בראשיכם", אנו מופצרים ומעתירים לרבנים שיקראו לאסיפת חרום כללית את כל התושבים (אנשים לחוד ונשים לחוד), ולעורר הציבור שמדובר באופן שכל יום שעובר נהי' ר"ל יותר גרוע.

ובפרט שמדובר בציבור שהם תודה לה' לא פורקי עול, אלא יש חוסר מודעות וחוסר ארגון בענין, (והרבנים והמשפיעים כנראה לא שמים לב, ולא רואים היפך הצניעות) ועם התעוררות נכונה והסברה, כולם יבינו את חשיבות הענין. ואולי זה נושא משותף שמזמנו תתחיל בעז"ה שיתוף הפעולה של הרבנים.

ובפרט לפי פסק דין הרמב"ם בתחילת הל' תענית שאם קרה אסון אסור לומר "מקרה נקרה", "כי הרי זו דרך אכזריות וגורמת להם להידבק במעשיהם הרעים וכו'" (איני רוצה לסיים את דבריו) והיות והשבוע איבדנו אישה צעירה בוודאי עלינו ללמוד ולתקן את הצניעות שתהי' כדבעי.

א"א לומר ולשים אצבע מאשימה על סיבת האסון שקרה, אבל חייבים וצריכים לחפש ולומר מה יכולים וחייבים לתקן ושבועז"ה ישפר המצב הרוחני וממילא השלמות והבטחון הגשמי.

וה' יעזרנו שיתקיים הנאמר בפניחס השכר על שפעל בענינים אלה: "הנני נותן לו את בריתי שלום!" ויקויים הנאמר בברכת כהנים "וישם לך שלום", ואומר בעל הטורים בפרשתנו "שלום" בגימטריא – "זהו משיח!" מי"ד מ"ש נאו!]

(גליון 118 ש"פ פינחס ה'תשס"ח)

בהמשך לזה, הננו מביאים דברים שכתב הרב ע"ה בדיוק לפני שנתיים, בעקבות מאורעות שאירעו באותה תקופה – המו"ל

קול זעקה גדולה ונמרצה!

על אנשי"ש החוב לפרסם כעת, ובפרט על רבני חב"ד, שהעצה והתנאי הכתובים בתורה לשמירת ה' עלינו היא הזהירות בצניעות, כמו שנאמר: "כי הוי' אלקיך מתהלך בקרב מחנך להצילך ולתת אויביך לפניך, והי' מחנך קדוש, ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחרריך", וצריכים לתקן לכל לראש במקומנו שלא תהי' ח"ו פירצה אפילו קטנה בגדר הצניעות.

ואולי פירצה קטנה גרועה מגדולה, כי מפירצה גדולה ח"ו אף א' לא ילמד, אבל בפירצה קטנה חברך חב"ד אית' לי, ולומדים ויכול להביא לפירצה גרועה יותר.

והחובה על רבני חב"ד לכנס ולהזעיק את אנשי חב"ד בקול זעקה גדולה ונמרצה! שהפריצות היא כמו אש מתלקחת שמכלה יותר

ויותר שטחים, ואם לא זועקים אז האש מתפשטת ומכלה.

והחוב על אנשי חב"ד התלמידים ואנשי"ש להתחנך לרבנים שיפעלו לפי ערך הסכנה כמו באש בווערת שעי"כ יקויים והמגפה נעצרה! וכ"א יעשה תפקידו במסירות ונאמנות!

אבל לשתוק על מי מנוחות הוא בטח לא ענין ויכול האסון ח"ו להתרחב ולהרוס יותר, וכמו במשל האש הנ"ל, וע"כ על כולם להתגייס ולעצור המגיפה! ועי"כ יקויים אצלנו ובכלל ישראל "כי הוי' אלקיך מתהלך בקרב מחנך להצילך ולתת אויביך לפניך"!

– שלימות הארץ –

בהמשך לדברים אלו, כותב הרב ע"ה (באותו עלון) גם על "זעקת המלך" בנושא שלמות הארץ ובטחון עם ישראל, שכיודע היה הרב יו"ר "המטה העולמי למען שלימות העם והארץ", ורואים במוחש שדברים אלו מתאימים במיוחד גם לזמן זה! – המו"ל

יצרם אנכם

"מלחמות יום הכיפורים" התחילה ביום כיפור ה'תשל"ד לאחר כמה ימים בהתוועדות י"ג תשרי אמר בשיחה כ"ק אד"ש מו"מ שכל מה שדיברו בשנים האחרונות ע"ד נכונותם למסור שטחי ארץ ישראל לנכרים זה הי' באופן של "יצרם אנכם" ועשו תשובה, ויותר לא ידברו ע"כ, והי' בטחון בארץ ישראל (כי הדיבור עצמו זהו פיקוח נפש וסכנת נפשות).

אם החריש תחרישי בעת הזאת!

לעת כזאת חובה עלינו, כל חסיד חב"ד, ובפרט מנהלי המוסדות, ובפרט רבני חב"ד, שהגיע הזמן שנלמד מן לקחי העבר שרואים במוחש שהסכנה עלינו עתה היא ממקומות שהיו בידינו ומסרנו לנכרים והרבי הזה והתחנך שלא ימסרו להם אפילו שעל וסנטימטר ע"פ הגמ' בעירובין ונפסק בשו"ע הל' שבת "שממש תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם" ומשם הם יורים עלינו ועושים המנהרות, הם אמרו (והשמות שמורים) "עזה תחילה" ר"ל, ולדאבוננו מעזה נפתחה הרעה. והיו שותפים לזה גם מפלגות חרדיות, מכל מיני סיבות ואינטרסים.

אבל לפחות עכשיו, עלינו לפרסם שידו בטעות שרואים בעליל שאותם המקומות שמסרו להם, הם מסכנים הכי הרבה רבבות מבני ישראל שממש יורים הטילים, ומשם המנהרות, אלא שבאופן של ניסים ונפלאות רבים גדולים ועצומים לא פגעו באף א' וכמעט גם לא ברכוש, שעי"ז צריכים "להודות ולהלל לשמך הגדול על ניסוך ועל נפלאותיך ועל ישועותיך"!

וזו הזדמנות לנו חסידי חב"ד להוכיח אמינות בנבואה של כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח, וללמוד שמכאן ולהבא צריכים לציית! וע"ד הדין בהל' שבת על "קמיע מומחה" שמוותר לצאת בו, או "איתמחי גברא" או "איתמחי קמיעא", שהכוונה שהקמיע של איש זה כבר הוכיחה ועזרה 3 פעמים, וכך עלינו לפרסם רואים אצל הרבי בכל נבואותיו למעלה מג' פעמים.

(גליון 364 ש"פ מסעי ה'תשע"ד)

העלון תקוות מנחם

נערך ע"י תלמידיו שיחי' מיישיבות תות"ל ברחבי תבל
ונדפס ע"י זוגתו מרת ביילא פייגעל תחי' וב"ב שיחי' ראפ

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס
וביהמ"ד ליובאוויטש – 770 – בית משיח ולתלמידי התמימים)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!